



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **R. S.** zastoupený Mgr. Olgou Růžickovou, advokátkou, se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 4. března 2015, č. j. X1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. února 2017, č. j. 78 Ad 18/2015 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Olze Růžické, advokátce, se sídlem Dubská 390/4, Teplice, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši **3 146 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 28. listopadu 2014, č. j. X zamítla žalovaná žádost žalobce o invalidní důchod, neboť podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice (dále jen „OSSZ Teplice“) ze dne 20. listopadu 2014 poklesla pracovní schopnost žalobce z důvodu nepříznivého zdravotního stavu pouze o 20 %, zatímco podle § 39 odst. 1

zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, je pojištěnec invalidní, jestliže nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Námitky žalobce žalovaná zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím, kterým zároveň své rozhodnutí potvrdila. Odkázala na posudek o invaliditě vyhotovený pracovištěm žalované v Ústí nad Labem, resp. posudkovou lékařkou žalované, dne 19. února 2015, (č. j. LPS/2015/35-NR-UST_CSSZ), ze kterého vyplývá, že žalobce není invalidní. Jako rozhodující pro pokles pracovní schopnosti žalobce bylo vyhodnoceno lehké funkční postižení páteře [kapitola XIII oddíl E položka 1b přílohy č. 1 k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity)], s nímž je spojen pokles pracovní schopnosti o 20 %. Žalovaná tedy v souladu se svým prvotním rozhodnutím konstatovala, že zjištěný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce invaliditě neodpovídal a neodpovídá jí ani v době vydání rozhodnutí o námitkách. Zdravotní stav žalobce sice vyžaduje režim vertebropata, umožňuje mu však uplatnění na trhu práce.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované o námitkách žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Krajský soud si v rámci řízení o žalobě vyžádal u posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „PK MPSV Ústí nad Labem“) vypracování posudku zdravotního stavu žalobce a určení, zda byl žalobce k datu napadeného rozhodnutí invalidní a případně v jakém stupni. Jelikož žalobce se závěry tohoto posudku nesouhlasil, vyžádal krajský soud u Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Středočeský kraj v Praze (dále jen „PK MPSV Praha“) opětovné posouzení jeho zdravotního stavu. Následně krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že je toto rozhodnutí založeno na nepravdách. Prostřednictvím ustanovené zástupkyně následně stěžovatel doplnil kasační stížnost o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Toto rozhodnutí dle názoru stěžovatele postrádá zákonné náležitosti a srozumitelné odůvodnění. Posudek, z něhož žalovaná vycházela, neodpovídá požadavkům na přesvědčivost a náležité odůvodnění vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. října 2008, č. j. 4 Ads 33/2008 - 63. Žalovaná nezohlednila zhoršení zdravotního stavu, na které stěžovatel opakovaně poukazoval, a jím navrhované lékařské zprávy, pročež nedostatečně zjistila rozsah a intenzitu jeho zdravotního postižení. Veškeré konkrétní námitky stěžovatele žalovaná bez relevantního zdůvodnění odmítla. Žalovaná byla odpovědná za řádné zjištění skutkového stavu a opatření podkladů pro rozhodnutí, této své povinnosti však nedostála. Správní řízení tedy bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, a krajský soud měl již jen pro tuto vadu rozhodnutí žalované zrušit. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

[4] Žalovaná své rozhodnutí za nepřezkoumatelné nepovažuje, neboť podrobně odkázala na podklady, z nichž vycházela, a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Kasační námitky stěžovatele, pokud namítá nezohlednění zhoršení zdravotního stavu a nedostatečné zjištění rozsahu a intenzity jeho zdravotního postižení, jsou svým obsahem námitkami neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Nejvyšší správní soud uvádí, že podle jeho konstantní judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) se jedná o námitku jiné vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. března 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47), tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[7] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[8] Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

[9] Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je

specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

[10] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se správní rozhodnutí, resp. rozsudek opírá, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, z poslední doby např. rozsudek ze dne 3. dubna 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 - 24, a mnohé jiné), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

[11] V nyní posuzovaném případě stěžovatel výslovně nezpochybnil, že by příslušné posudkové komise MPSV, o jejichž závěry opřel krajský soud svůj kasační stížností napadený rozsudek, byly obsazeny nesprávně, ani ze spisů nic takového neplyne (v obou případech byl přítomen lékař – neurolog). Nejvyšší správní soud se proto bude zabývat otázkou, zda posudky PK MPSV ob stojí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[12] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky

pokračování

č. 359/2009 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.

[13] Nejvyšší správní soud opakuje, že v řízení před krajským soudem byly k důkazu provedeny dokonce posudky dva. První posudkové zhodnocení na žádost krajského soudu provedla PK MPSV Ústí nad Labem s posudkovým závěrem, že u stěžovatele šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou bylo lehké funkční postižení více úseků páteře s omezením její pohyblivosti; procentní míru poklesu pracovní schopnosti stanovila PK MPSV Ústí nad Labem ve shodě s posudkovým hodnocením lékaři posudkové služby OSSZ Teplice a ČSSZ Ústí nad Labem ve výši 20 % podle kapitoly XIII (POSTIŽENÍ SVALOVÉ A KOSTERNÍ SOUSTAVY) oddílu E (DORZOPATIE A SPONDYLOPATIE) položky 1b (bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének, s lehkým funkčním postižením, postižení zpravidla více úseků páteře, polytopní blokády s omezením pohyblivosti, svalové dysbalance, porucha statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez známek poškození nervu, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., tj. na horní hranici rozpětí vzhledem k dalším obtížím. Při vyšetření před PK MPSV Ústí nad Labem byl stěžovatel osobně přítomen, jeho zdravotní stav byl v komisi lékařkou neuroložkou přešetřen.

[14] Stejný posudkový závěr vyplynul i ze srovnávacího posudku PK MPSV v Praze, který si krajský soud vyžádal. PK MPSV v Praze znovu komplexně zhodnotila zdravotní stav stěžovatele podle všech dostupných lékařských zpráv i podle soudního spisu, i tomuto jednání byl stěžovatel osobně přítomen a jeho zdravotní stav byl v komisi lékařkou neuroložkou přešetřen.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obě PK MPSV vycházely z úplné zdravotnické dokumentace týkající se stěžovatele a z celé řady lékařských nálezů. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti neoznačuje konkrétně, kterou lékařskou zprávu posudkové komise opomenuly nebo nesprávně (ve smyslu uvedeného testu přezkumu) zhodnotily. Posudky obsahují shodně též konstataci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, s uvedením zdravotního postižení, jež má nejvýznamnější dopad na pokles zdravotní schopnosti stěžovatele k rozhodnému datu. Co do obsahových náležitostí oba posudky rozhodující zdravotní postižení adekvátně podřazují pod příslušné položky přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. a stanovují odpovídající procentní pokles pracovní schopnosti žalobce. Obě posudkové komise nebagatelizovaly zdravotní postižení, jímž stěžovatel trpí, pokles pracovní schopnosti vždy hodnotily na horní hranici rozmezí (tj. 10 – 20 %). Ani tak stěžovatel nedosáhl zákonné hranice pro přiznání invalidity.

[16] Za této situace krajský soud nepochybil, pokud důkaz posudkem PK MPSV Ústí nad Labem a zejména důkaz srovnávacím posudkem PK MPSV Praha považoval za stěžejní a vzal za svůj závěr, že pracovní schopnost žalobce poklesla o 20 %, takže se nejedná o invaliditu ani v I. stupni. Protože se závěr srovnávacího posudku PK MPSV Praha nelišil od posudku PK MPSV Ústí nad Labem a ostatně ani od posouzení lékařů posudkové služby OSSZ Teplice a ČSSZ Ústí nad Labem, neměl krajský soud důvod zadávat provedení dalšího srovnávacího posudku nebo znaleckého posudku. Nejvyšší

správní soud znovu zdůrazňuje, že posouzení podřaditelnosti zdravotního stavu žalobce pod korespondující ustanovení vyhlášky, tzn. zhodnocení zdravotního stavu, určení rozhodujícího zdravotního postižení a přepočet procentní míry poklesu pracovní schopnosti, soud neprovádí, protože jde právě o ten typ odborné úvahy, již soud, který nedisponuje potřebnými medicínskými znalostmi z oboru posudkového lékařství, nečiní sám, ale vychází z důkazu posudkem příslušné posudkové komise.

[17] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že stěžovatel trpí onemocněními, se kterými jsou spojena omezení a obtíže v jeho každodenním životě. Tento závěr Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z vypracovaných posudků, neboť obě posudkové komise uvedly, že se v případě stěžovatele jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, což je ve smyslu ustanovení § 26 zákona o důchodovém pojištění zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok. Tento dlouhodobě nepříznivý stav stěžovatele však nebyl při objektivním posouzení takové povahy, aby v tuto chvíli a za daných zákonných podmínek zvrátil závěr o tom, že stěžovatel nedosahoval invalidity ani v I. stupni.

[18] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, kterou měl i bez žalobní námítky zjistit krajský soud, Nejvyšší správní soud takovou vadu v rozhodnutí žalované nezjistil. Jelikož stěžovatel namítal nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí pouze v obecné rovině, není nutné se touto námitkou nadále zabývat. Rozhodnutí žalované nelze považovat ani za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. *„Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 ze 4. prosince 2003). Žalovaná však ve svém rozhodnutí pečlivě reprodukovala závěry posudku vypracovaného dne 19. února 2015 MUDr. E. V. na pracovišti žalované v Ústí nad Labem, z něhož vyplývá, že stěžovatele nelze považovat za invalidního, neboť u něj sice nastal dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, není však spojený s poklesem pracovní schopnosti alespoň o 35 % (§ 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Šlo přitom o klíčový a prakticky jediný důvod, proč nebyl stěžovateli invalidní důchod přiznán. Krom toho, posudkové zhodnocení provedly znovu a komplexně v řízení před krajským soudem vícečlenné posudkové komise MPSV, včetně odborných lékařek neuroložek, jak je zřejmé z předchozích odstavců, přičemž jejich závěry se od posudkových závěrů lékařů posudkové služby OSSZ Teplice a ČSSZ Ústí nad Labem neliší. Námitky vůči posudkovým zhodnocením provedeným žalovanou a promítnutým do rozhodnutí žalované tak za dané procesní situace nejsou relevantní.

[19] Krajský soud reagoval zcela přiléhavě i na tvrzení stěžovatele, že se jeho zdravotní stav zhoršuje, k čemuž nebylo přihlédnuto. Krajský soud správně poukázal na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a poučil stěžovatele, že případná zhoršení jeho zdravotního stavu po rozhodnutí žalované, za předpokladu jejich řádného zdokumentování, může uplatňovat v novém správním řízení.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[22] Žalobci byla usnesením Nejvyššího správního soudu 10. dubna 2017, č. j. 6 Ads 95/2017 - 11 ustanovena zástupkyní Mgr. Olga Růžicková, advokátka. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. věta první za středníkem). Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž jí za každý náleží odměna ve výši 1 000 Kč [§ 7 bod 3 aplikovaný na základě § 9 odst. 2 advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 2 600 Kč. Ustanovená zástupkyně žalobce doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna jí proto bude navýšena o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 3 146 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu